

לְמַסְטֵי עֲלָמָא לְמַגְנָא וּלְקַטְרָגָא תְדִיר כָּל שְׁפָן
דְּגִזְזִין מִינֵיהּ מַה דְּאִית לֵיהּ לְנִטְלָא. וְקַדְשָׁא
בְּרִיף הוּא חַיִּים עַל בְּנוֹי, וּבְגִין כְּף קַרְבִּין עַל
הַאי עֲגֻלָּא, בְּגִין לְתַקְנָא עַמִּיה מַה דְּאִתְנַטִּיל
הֵהוּא נִשְׁמַתָּא דְּבַר נֶשׁ מִנֵּיהּ, וְלֹא יִשְׁתַּכַּח
מְקַטְרָגָא עַל (ד"א ל"ג קריבין בְּהַאי) עֲלָמָא.

וְרָזָא עֲלָאָה תְּנִינָן הַכָּא: שׁוּר פְּרָה, עֲגֻלָּא
עֲגֻלָּה, כְּלָהּוּ בְּרָזָא עֲלָאָה אֲשֶׁתְּכַחוּ,
וּבְגִין כְּף בְּדָא מְתַקְנִין לֵיהּ, וְדָא הוּא דְכַתִּיב,
(דברים כא) יְדִינּוּ לֹא שְׁפָכָה אֶת הַדָּם הַזֶּה וְגו' לֹא
שְׁפָכָה וְלֹא גְרִימָנָא מִיַּתְתִּיהּ, וּבְדָא לֹא
אֲשֶׁתְּכַח מְקַטְרָגָא עֲלֵיהּוּ, וּבְכוּלָּא יְהִיב
קַדְשָׁא בְּרִיף עֵיטָא לְעֲלָמָא.

תָּא חֲזִי, כְּגוּוֹנָא דָּא בְּיוֹם רֵאשׁ הַשָּׁנָה וְיוֹם
הַכַּפּוּרִים דְּדִינָא אֲשֶׁתְּכַח בְּעֲלָמָא, אִיהוּ
קָאִים לְקַטְרָגָא וְיִשְׂרָאֵל בְּעֵינֵין לְאִתְעָרָא
בְּשׁוּפֵר, וְלֹאֲתַעָרָא קוּל דְּכֻלִּיל בְּאַשְׁ"א
וּמִי"א וְרוּחַ"א וְאִתְעַבִּידוּ חַד, וְלֹאֲשַׁמְעָא
הֵהוּא קוּל מַגּוּ שׁוּפֵר.

וְהַהוּא קוּל סְלָקָא עַד אֲתֵר דְּכַרְסִיָּא דְּדִינָא
יְתָבָא וּבְטַש בְּהּ וְסְלָקָא. כִּיּוֹן דְּמִטָּא
הַאי קוּל מִתְפָּא, קוּל דְּיַעֲקֹב אִתְתַּקֵּן לְעִילָא,
וְקַדְשָׁא בְּרִיף הוּא (דף קיד ע"ב) אֲתַעֵר רַחֲמֵי,
דְּהָא כְּגוּוֹנָא דְּיִשְׂרָאֵל מִתְעָרִי לְתַתָּא קוּל חַד
כְּלִיל בְּאַשְׁ"א וְרוּחַ"א וּמִי"א דְּנַפְקֵי כְּחַדָּא
מַגּוּ שׁוּפֵר, הַכִּי נָמִי אֲתַעֵר לְעִילָא שׁוּפֵר.
וְהַהוּא קוּל דְּכֻלִּיל בְּאַשְׁ"א וּמִי"א וְרוּחַ"א
אִתְתַּקֵּן, וְנַפְק דָּא מִתְפָּא וְדָא מְעִילָא, וְאִתְתַּקֵּן
עֲלָמָא וְרַחֲמֵי אֲשֶׁתְּכַחוּ.

וְהַהוּא מְקַטְרָגָא אַעֲרַבֵּב דְּחֻשִׁיב לְשִׁלְטָאָה
בְּדִינָא וּלְקַטְרָגָא בְּעֲלָמָא, וְחֻמֵי
דְּמִתְעָרִי רַחֲמֵי, כְּדִין אַעֲרַבֵּב וְאִתְשַׁשׁ חִילֵיהּ
וְלֹא יְכִיל לְמַעַבְד מִיַּדִּי, וְקוּדְשָׁא בְּרִיף הוּא

לְהַסְטוֹת הָעוֹלָם לְחֹנֵם וּלְקַטְרָג
תְּמִיד, כָּל שְׁפָן שְׂגוּזִלִים מְמַנּוּ
מַה שְׂיֵשׁ לוֹ לְקַחְתָּ. וְהַקְדוּשׁ
בְּרוּף הוּא חָס עַל בְּנוֹי, וְלִכְן
מְקַרְיָבִים אֶת הָעֲגֻלָּה הַזֹּה, כְּדִי
לְתַקֵּן עִמּוֹ מַה שְׂנִלְקַחְתָּה אֹתָהּ
נִשְׁמָה שֶׁל הָאָדָם מְמַנּוּ, וְלֹא
יִמְצָא מְקַטְרָג עַל (ד"א הַקְרוּבִים בְּהַ)
הָעוֹלָם.

וְסוּד עֲלִיּוֹן שְׂנִינּוּ כָּאן. שׁוּר,
פְּרָה, עֲגֻלָּא, עֲגֻלָּה - כָּלֵם בְּסוּד
עֲלִיּוֹן נִמְצָאִים, וְלִכְן בְּזַה
מְתַקְנִים אֹתוֹ, וְזֵהוּ שְׁפָתוּב (דברים
כא) יְדִינּוּ לֹא שְׁפָכָה אֶת הַדָּם הַזֶּה
וְגו'. לֹא שְׁפָכּוּ וְלֹא גְרַמְנוּ
מִיַּתְתּוֹ. וּבְזַה לֹא נִמְצָא עֲלֵיהֶם
מְקַטְרָג, וּבְכָל נִתְּן הַקְדוּשׁ בְּרוּף
הוּא עֲצָה לְעוֹלָם.

בָּא רָאָה, כְּמוֹ זֶה בְּרֵאשׁ הַשָּׁנָה
וְיוֹם הַכַּפּוּרִים, שְׁנִמְצָא הַדִּין
בְּעוֹלָם, הוּא עוֹמֵד לְקַטְרָג,
וְיִשְׂרָאֵל צְרִיכִים לְהִתְעוֹרֵר
בְּשׁוּפֵר וּלְעוֹרֵר קוּל שְׁכֻלִיל
בְּאַשְׁ"א וּמִי"א וְרוּחַ"א וְנַעֲשִׂים
אֶחָד, וְלְהַשְׁמִיעַ אֹתוֹ קוּל מִתּוֹף
הַשׁוּפֵר.

וְאֹתוֹ קוּל עוֹלָה עַד מְקוֹם
שְׁיֹשֵׁב כְּפֹסַ הַדִּין וּמִכָּה בּוֹ
וְעוֹלָה. כִּיּוֹן שְׁמַגִּיעַ הַקוּל הַזֶּה
מִלְמַטָּה, הַקוּל שֶׁל יַעֲקֹב נִתְקַן
לְמַעֲלָה, וְהַקְדוּשׁ בְּרוּף הוּא
מְעוֹרֵר רַחֲמִים. שְׁהָרִי כְּמוֹ
שְׂיִשְׂרָאֵל מְעוֹרְרִים לְמַטָּה קוּל
אֶחָד כְּלִיל בְּאַשְׁ"א וְרוּחַ"א מִי"א
שְׁיֹצְאִים כְּאֶחָד מִתּוֹף הַשׁוּפֵר,
כְּף גַּם מִתְעוֹרֵר לְמַעֲלָה שׁוּפֵר.
וְאֹתוֹ קוּל שְׁכֻלִיל בְּאַשְׁ"א וּמִי"א
רוּחַ"א נִתְקַן, וְיֹצֵא זֶה מִלְמַטָּה
זֶה מִלְמַעֲלָה, וְנִתְקַן הָעוֹלָם
וְנִמְצָאִים הַרַחֲמִים.

וְאֹתוֹ מְקַטְרָג מִתְעַרְבֵּב, שְׁחוּשֵׁב
לְשִׁלְט בְּדִין וּלְקַטְרָג בְּעוֹלָם,
וְרוּחָה שְׁמִתְעוֹרְרִים רַחֲמִים. אֲזִי
מִתְעַרְבֵּב וְתֵשׁ כַּחוֹ וְלֹא יְכוּל

לעשות דבר, והקדוש ברוך הוא
דן את העולם ברחמים. שאם
תאמר שנעשה דין - לא כף!
אלא מתחברים רחמים עם דין,
והעולם נדון ברחמים.

בא ראה, כתוב (תהלים פא) תקעו
בחדש שופר בפסח ליום חגנו,
שהלבנה מתפסה, שהרי אז
שולט הנחש הרע ויכול להזיק
לעולם. וכשמתעוררים רחמים,
עולה הלבנה ומעברת משם,
והוא מתערבב ולא יכול לשלט,
ועובר שלא יתקרב לשם, ולכן
בראש השנה צריך לערבב אותו
כמי שמתעורר משנתו ולא יודע
כלום.

ביום הפפורים צריך לנח
ולעשות לו נחת רוח בשעיר
שמקריבים לו, ואז מתהפף
לסגור על ישראל, אבל ביום
של ראש השנה מתערבב, שלא
יודע ולא יכול לעשות כלום.
רואה התעוררות של הרחמים
עולים מלמטה ורחמים
מלמעלה והלבנה עולה ביניהם,
אז הוא מתערבב ולא יודע כלום
ולא יכול לשלט.

והקדוש ברוך הוא דן את
ישראל ברחמים וחס עליהם
ומוציא להם זמן כל אותם עשרה
ימים שבין ראש השנה ליום
הפפורים לקבל את כל אותם
השבים לפניו ולכפר להם
מחטאיהם ומעלה אותם ליום
הפפורים.

ועל זה בכל מצוה הקדוש ברוך
הוא את ישראל לעשות מעשה,
כדי שלא ישלט עליהם מי שלא
צריך ולא ישלט עליהם הדין
ויהיו כלם צדיקים בארץ פאהבת
האב על הבנים [בני אדם], והכל
תלוי במעשה ובדבורים, והרי
בארנו הדברים.

וה' פקד את שרה כאשר אמר,

דאין עלמא ברחמי, דאי תימא דדינא
אתעביד, לאו הכי, אלא אתחברו רחמי
בדינא, ועלמא אתדן ברחמי.

תא חזי, פתיב, (תהלים פא) תקעו בחדש שופר
בפסח ליום חגנו דאתפסיא סיהרא.
דהא כדין שלטא האי חיויא בישא ויכיל
לנזקא עלמא, וכד מתערי רחמי, סלקא
סיהרא ואתעברת מתמן, ואיהו אתערבב ולא
יכיל לשלטאה, ואתעבר דלא יתקרב תמן,
ועל דא ביום ראש השנה בעי לערבבא ליה
כמאן דאתער משנתיה ולא ידע כלום.

ביום הפפורים בעי לנייחא ולמעבד ליה
נייחא דרוחא בשעיר דקרבין ליה,
וכדין אתהפף סניגוריא עליהו דישראל,
אבל ביומא דראש השנה אתערבב דלא ידע
ולא יכיל למעבד כלום. חמי אתערוותא
דרחמי סלקין מתתא, ורחמי מלעילא
וסיהרא סלקא בינייהו. כדין אתערבב ולא
ידע כלום ולא יכיל לשלטאה.

וקודשא בריך הוא דן להו לישראל ברחמי,
וחייס עלייהו ואשתכח להו זמנא
כל אנון עשרה יומין דבין ראש השנה ליום
הפפורים לקבלא כל אנון דתייבין קמיה
ולכפרא לון מחובייהו וסליק לון ליומא
דכפורי.

ועל דא בכלא קדשא בריך הוא פקיד לון
לישראל למעבד עובדא בגין דלא
ישלוט עלייהו מאן דלא אצטריך, ולא
ישלוט עלייהו דינא, ויהון בלהון זפאין
בארעא (דף קטו ע"א) פרחימו דאבא על בנין,
וכולא בעובדא ובמלין תליא, והא אוקימנא
מלין.

ויי פקד את שרה כאשר אמר, דכתיב למועד

אָשׁוּב אֵלַיךְ פְּעַת חַיָּה וּלְשָׂרָה בִּן. וְתַנִּינָן פֶּקֶד
אֶת שָׂרָה, פְּקִידָה לְנוֹקְבָא, זְכִירָה לְדְכוּרָא,
וּבְגִין כֶּף וַיִּי פֶקֶד אֶת שָׂרָה, כַּאֲשֶׁר אָמַר,
דְּכַתִּיב שׁוּב אָשׁוּב אֵלַיךְ פְּעַת חַיָּה וְגו',
מִהֲכָא מְשַׁמַּע דְּאָמַר וַיֹּאמֶר שׁוּב אָשׁוּב אֵלַיךְ,
וַיֹּאמֶר סְתָם, דְּאִיהוּ הָוּה וְלֹא שְׁלִיחָא אַחְרָא:

שְׁפָתוֹב לְמוֹעֵד אָשׁוּב אֵלַיךְ כְּעַת
חַיָּה וּלְשָׂרָה בִּן. וְשְׁנִינּוּ, פֶּקֶד אֶת
שָׂרָה - פְּקִידָה לְנֹקְבָה, זְכִירָה
לְזָכָר. וּמְשׁוּם כֶּף וְה' פֶּקֶד אֶת
שָׂרָה. כַּאֲשֶׁר אָמַר, שְׁפָתוֹב שׁוּב
אָשׁוּב אֵלַיךְ כְּעַת חַיָּה וְגו'. מִכָּאן
מְשַׁמַּע שְׁאָמַר וַיֹּאמֶר שׁוּב אָשׁוּב
אֵלַיךְ, וַיֹּאמֶר סְתָם, שְׁהוּא הָיָה
וְלֹא שְׁלִיחָא אַחְרָא.

וַיַּעַשׂ יִי לְשָׂרָה וְגו'. פִּיּוֹן דְּאָמַר וַיִּי פֶקֶד אֶת
שָׂרָה, מֵהוּ וַיַּעַשׂ יִי לְשָׂרָה. אֲלֵא הֲכִי
תַנִּינָן דְּאִיבָא דְּעוֹבְדוּי דְּקַדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא
מֵהֵהוּא נֶהָר דְּנִגִּיד וְנִפְיָא מְעַדְן אִיהוּ, וְאִיהוּ
נִשְׁמַתְהוּן דְּצַדִּיקָיָא, וְאִיהוּ מְזַלָּא דְּכָל
בְּרַכָּאן טְבָאן וּגְשָׁמֵי בְּרַכָּאן נְזִלֵי מִגִּיבָה וּמִתַּמָּן
נִפְקִי, דְּכַתִּיב לְהַשְׁקוֹת אֶת הַגֶּן, דְּאִיהוּ מְזִיל
וּמְשַׁקָּה מְעִילָא לְתַתָּא, בְּגִין דְּבָנֵי (נְשָׂא) בְּהֵאֵי
מְזַלָּא תְלִיין וְלֹא בְּאִתְרָא אַחְרָא. וְעַל דָּא כְּתִיב
וַיִּי פֶקֶד אֶת שָׂרָה פְּקִידָה בְּלַחֲדוּי.

וַיַּעַשׂ ה' לְשָׂרָה וְגו'. פִּיּוֹן שְׁאָמַר
וְה' פֶּקֶד אֶת שָׂרָה, מֵהוּ וַיַּעַשׂ ה'
לְשָׂרָה? אֲלֵא כֶּף שְׁנִינּוּ, שְׁפָרֵי
מְעַשְׂוֵי שֶׁל הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא,
מֵאוֹתוֹ נֶהָר שְׁשׁוּפַע וַיּוֹצֵא מְעַדְן
הוּא, וְהוּא נִשְׁמֹת הַצַּדִּיקִים,
וְהוּא הַמְזִיל שְׁכָל הַבְּרֻכּוֹת
הַטּוֹבוֹת וּגְשָׁמֵי בְּרַכָּה נּוֹזְלִים
מִמֶּנּוּ וּמְשָׁם יּוֹצֵאִים, שְׁכַתּוֹב
לְהַשְׁקוֹת אֶת הַגֶּן. שְׁהוּא מְזִיל
וּמְשַׁקָּה מְלַמְעָלָה לְמַטָּה מְשׁוּם
שְׁפָנִים בְּמִזְלָה הַזֶּה תְּלוּיִים, וְלֹא
בְּמִקּוּם אַחְרָא. וְעַל זֶה כְּתוּב וְה'
פֶּקֶד אֶת שָׂרָה, פְּקִידָה בְּלַבְדָּה.

וַיַּעַשׂ יִי לְשָׂרָה. עֲשִׂיָּה אִיהוּ לְעִילָא מֵהֵאֵי
דְּרָגָא כְּמָה דְּאִתְמַר דְּהָא בְּמִזְלָא
תְּלִיָּא, וְעַל דָּא פֶּאן פְּקִידָה וְכָאן עֲשִׂיָּה.
וּבְגִין כֶּף אָמַר יִי וַיִּי וְכָלָא חַד. רַבִּי אֶלְעָזָר
פְּתַח וַאֲמַר (תְּהֵלִים קכז) הִנֵּה נִחְלַת יִי בְּנִים שְׂכָר
פְּרֵי הַבְּטָן. הִנֵּה נִחְלַת יִי, אַחְסִנְתָּא לְאִתְאַחְדָּא
בְּיִי דְּלֹא יִתְעַבֵּר מִינָה לְעֵלְמִין, דְּבַר נֶשׁ דְּזָכִי
לְבָנִין בְּהֵאֵי עֵלְמָא זְכִי בְּהוּ לְמִיעַל לְפְרַגּוּדָא
בְּעֵלְמָא דְּאִתִּי. בְּגִין דְּהֵהוּא בְּרָא דְּשְׁבִיק בַּר
נֶשׁ וְזָכִי בִיָּה בְּעֵלְמָא דָּא, אִיהוּ יְזָכִי לִיָּה
לְעֵלְמָא דְּאִתִּי, וְזָכִי לְאֵעֲלָא בִיָּה לְנִחְלַת יִי.
מֵאן נִחְלַת יִי, דָּא אֶרֶץ הַחַיִּים. וְהֲכִי קָרָא לָהּ
לְאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל דְּאִיהִי אֶרֶץ הַחַיִּים.

וַיַּעַשׂ ה' לְשָׂרָה, פְּקִידָה בְּלַבְדָּה.
וַיַּעַשׂ ה' לְשָׂרָה, עֲשִׂיָּה הִיא
לְמַעְלָה מִן הַדְּרָגָה הַזֶּה, כְּמוֹ
שְׁנֵאמַר שְׁכַמְזֵל זֶה תְּלוּי, וְעַל זֶה
כָּאן פְּקִידָה וְכָאן עֲשִׂיָּה. וְלָכֵן
אָמַר ה' וְה', וְהַכֵּל אַחְדָּא. רַבִּי
אֶלְעָזָר פְּתַח וַאֲמַר, (תְּהֵלִים קכז) הִנֵּה
נִחְלַת ה' בְּנִים שְׂכָר פְּרֵי הַבְּטָן.
הִנֵּה נִחְלַת ה', חֵלֶק לְהֵאחְזוּ בְּה'
שְׁלֵא יִתְבַטֵּל מִמֶּנָּה לְעוֹלָמִים.
שְׁכַן אָדָם שְׁזוּכָה לְבָנִים בְּעוֹלָם
הַזֶּה, זוּכָה בְּהֵם לְהַפְגֵּס לְפְרַגּוּד
לְעוֹלָם הַבָּא, מְשׁוּם שְׁאוֹתוֹ הַבֵּן
שְׁהַשְׁאִיר בֶּן הָאָדָם וְזוּכָה בּוֹ
בְּעוֹלָם הַזֶּה, הוּא יְזָכָה אוֹתוֹ
לְעוֹלָם הַבָּא, וְזוּכָה לְהַפְגֵּס בּוֹ
לְנִחְלַת ה'. מַה זֶה נִחְלַת ה'? זוֹ
אֶרֶץ הַחַיִּים. וְכֶף קָרָא לָהּ אֶת
אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל, שְׁהִיא אֶרֶץ הַחַיִּים.
דְּוֹר הַמְּלִיךָ (קָרָא לָהּ) נִחְלַת ה',
שְׁכַתּוֹב (שְׁמוּאֵל א-כז) כִּי גִרְשׁוֹנֵי
הַיּוֹם מֵהִסְתַּפַּח בְּנִחְלַת ה' לְאִמֵּר

דְּוֹר מְלָכָא (קָרָא לִיָּה) נִחְלַת יִי דְּכַתִּיב, (שְׁמוּאֵל א כז)
כִּי גִרְשׁוֹנֵי הַיּוֹם מֵהִסְתַּפַּח בְּנִחְלַת יִי
לְאִמֵּר לָךְ עֲבַד אֱלֹהִים אַחֲרַיִם, וּבְגִין כֶּף הִנֵּה
נִחְלַת יִי (דָּף קטו ע"ב) בְּנִים. מֵאן אֲזָכִי לִיָּה לְבַר

נש. בַּנִּין. אִי זְכִי בְּהוּ בְּהֵאִי עֲלֵמָא, שְׂכָר פְּרִי הַבְּטָן, אַגְרָא וְחוּלְקָא טָבָא בְּהֵאִי עֲלֵמָא, בְּהֵאִי אִיבָא דְמַעוּי אִיהוּ דְזְכִי בַר נֶשׁ בְּהֵאִי עֲלֵמָא בְּהוּ.

לך עבד אלהים אחרים, ומשום כך הנה נחלת ה' בנים. מי מזכה את האיש הזה? בנים. אם זוכה בהם בעולם הזה - שכר פרי הבטן. שכר וחלק טוב באותו עולם באותו פרי מעיו הוא שזוכה בן אדם באותו עולם בהם.

תא חזי, הנה נחלת יי בנים. ירותא ואחסנתא דאיבין דעובדוי דקודשא בריך הוא מלעילא איהו מאילנא דחיי, דהא מתמן זכי בר נש לבנין כמה דאת אמר, (הושע י') ממני פריך נמצא. מה כתיב, (תהלים קכז) אשרי הגבר אשר מלא את אשפתו מהם לא יבושו וגו'. אשרי בעלמא דין ואשרי בעלמא דאתי. לא יבושו כי ידברו את אויבים בשער. מאן אויבים בשער. אלין מאריהון דדינין, דכד נשמתא נפקת מהאי עלמא, כמה אנון מריהון דדינין דזמינין קמיה, עד לא ייעול לדוכתיה בשער ביהוה תרעא דייעול תמן, בגין דמשכונין שביק בהאי עלמא ובגיניהון יזכי ביהוה עלמא ועל דא לא יבושו כי ידברו את אויבים בשער.

בא ראה, הנה נחלת ה' בנים, ירשה וחלק של פרות של מעשה הקדוש ברוך הוא מלמעלה הוא מעין החיים, שהרי משם זוכה בן אדם לבנים, כמו שנאמר (הושע יד) ממני פריך נמצא. מה כתוב? (תהלים קכז) אשרי הגבר אשר מלא את אשפתו מהם לא יבושו וגו'. אשרי בעולם הזה, ואשרי בעולם הבא.

רבי יהודה ורבי יוסי הוו אזלי בארחה. אמר ליה רבי יהודה לרבי יוסי פתח פומך ולעי באורייתא דהא שכינתא אשתפתת גבך, דכל זמן דבמלי דאורייתא לעאן שכינתא אתיא ומתחברא, וכל שפן באורחה דשכינתא קדמא ואתיא ואזלא קמיהו דבני נשא דזכאן במהימנותא דקדשא בריך הוא.

לא יבושו כי ידברו את אויבים בשער, מי האויבים בשער? אלו בעלי הדינים. שפאשר נשמה יוצאת מהעולם הזה, כמה הם בעלי הדינים שמזמנים לפניך עד שלא תכנס למקום בשער באותו שער שתכנס לשם, משום שהשאר משכונות בעולם הזה ובגללם יזכה באותו עולם. ועל זה לא יבושו כי ידברו את אויבים בשער.

פתח רבי יוסי ואמר. (תהלים קכז) אשתף כגפן פריה בירפתי ביתך בניך פשתילי זיתים סביב לשלחנך. אשתף כגפן פריה, כל זמנא דאתתא בירפתי ביתא ולא נפקא לבר, היא צנועה ואתחזי לאולדא בנין דכשרן. שהאשה בירפתי הבית ולא יוצאת החוצה, היא צנועה וראויה להוליד בנים פשרים. כגפן - מה

רבי יהודה ורבי יוסי היו הולכים בדרך. אמר רבי יהודה לרבי יוסי, פתח פיה ודבר בתורה, שהרי השכינה נמצאת אצלך, שכל זמן שבדברי תורה מדברים, באה השכינה ומתחברת, וכל שפן בדרך, ששכינה מקדימה ובאה והולכת לפני בני אדם שזוכים באמונת הקדוש ברוך הוא.

פתח רבי יוסי ואמר, (שם) אשתף כגפן פריה בירפתי ביתך בניך פשתילי זיתים סביב לשלחנך. אשתף כגפן פריה - כל זמן שהאשה בירפתי הבית ולא יוצאת החוצה, היא צנועה וראויה להוליד בנים פשרים. כגפן - מה